

Iulia-Oana ȘTEFAN

Iulia-Oana ȘTEFAN

**PERFORMANȚA ÎNTRERINDERII:
VALENȚE CONCEPTUALE
ȘI INSTRUMENTE DE CUANTIFICARE**

Editura Universitaria
Craiova, 2020

Referenți științifici:

Conf. Univ. Dr. Ing. Radu Lucian PÎNZARU

Șef lucrări Dr. Ing. Dragoș Mihai MEDELETE

Copyright © 2020 Editura Universitaria

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘTEFAN, IULIA-OANA

Performanța întreprinderii: valențe conceptuale și
instrumente de cuantificare / Iulia-Oana Ștefan. -

Craiova: Universitaria, 2020

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-606-14-1619-6

005

658

© 2020 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

PREFAȚĂ

Această carte, așa cum a fost concepută și realizată, își propune atât fundamentarea, analiza și completarea conform propriilor convingeri și constatări a celor mai reprezentative abordări, concepții și teorii privind noțiunea de performanță financiară, managementul și instrumentele de cuantificare a acesteia cât și identificarea limitelor atribuite informației transmise de indicatorii de măsurare a performanței și, mai ales, propunerea unor soluții pertinente pentru a minimiza efectul acestor limitări.

În actuala sa structură și coroborat cu aspectele ce țin de latura teoretică și științifică respectiv latura curriculară universitară, lucrarea este structurată în cinci capitole: “Delimitări conceptuale privind noțiunea de performanță și interdependențele acesteia cu rentabilitatea și profitabilitatea”, “Importanța managementului prin valoare în monitorizarea performanței întreprinderii”, “Situățiile financiar-contabile, sursa informațională de bază pentru cuantificarea performanței întreprinderii”, ”Sistemul de indicatori utilizați în măsurarea performanței financiare”, “Relevanța indicatorilor de măsurare a performanței întreprinderii - limite și perspective”.

Lucrarea debutează prin clarificarea originii și a semnificației conceptului de performanță, concept ce a beneficiat de-a lungul timpului de o amplă tratare științifică ce ne propunem a o supune unor dezbateri riguroase, susținute prin argumente solide și concludente. Un punct distinct îl constituie elucidarea triadei conceptuale performanță – rentabilitate – profitabilitate urmând ca, odată asimilate conceptele de rentabilitate și profitabilitate, elucidarea legăturii de cauzalitate existente între acestea și

performanță să fie efectuată prin introducerea în cadrul relației a noțiunii de „creștere economică”.

În continuare ne oprim atenția asupra evoluției problematicii monitorizării performanței întreprinderii de la o perspectivă în esența tradițională la moderna abordare a managementului prin valoare, cu prezentarea celor mai reprezentative teorii și implicații ale acestui sistem inovativ de management.

Abordarea problematicii măsurării performanței întreprinderii este inițiată prin expunerea detaliată a instrumentului practic de redare a informațiilor necesare acestui demers, reprezentat de setul situațiilor financiar-contabile.

Natura eterogenă a indicatorilor de măsură și apreciere a performanței financiare impune tratarea diferențială a acestora, după cum oferă informații relaționate cu aspecte financiare sau non-financiare ale activității întreprinderii. Indicatorii financiari de performanță sunt, la rândul lor, clasificați prin prisma dimensiunii pe care o exprimă, o companie performantă fiind aceea care obține rezultate favorabile, înregistrează o rentabilitate sporită, deține un potențial de finanțare sănătos și crează un plus de valoare cât mai însemnat.

Detalierea individuală a semnificației, modalității de determinare și a implicațiilor acestor indicatori asupra calității de ansamblu a gestiunii financiare a întreprinderii conferă noi valențe teoretice precum și o utilitate practică sporită instrumentelor de cuantificare a performanței, aceste instrumente fiind doar pe atât de relevante pe cât reușesc să satisfacă necesitățile informaționale ale utilizatorilor lor.

În concluzie, abordarea acestei probleme este cea care marchează identificarea principalelor carențe imputate

indicatorilor de măsurare a performanței și propunerea unor soluții viabile pentru îmbunătățirea relevanței acestora.

Autoarea este recunoscătoare celor doi referenți, care prin sugestiile date și observațiile făcute au contribuit la îmbunătățirea materialului și exprimă sentimente de aleasă grațitudine editurii ”UNIVERSITARIA”, personal domnului Tudor Sorin care au sprijinit apariția lucrării.

Autoarea

LISTA ABREVIERILOR

AF	Autofinanțarea
BVB	Bursa de Valori București
CA	Cifra de afaceri
CAF	Capacitatea de autofinanțare
CFROI	Cash-Flow Return on Investment/Rentabilitatea lichidă a investițiilor
CVA	Cash Value Added/Valoarea lichidă adăugată
DIVY	Randamentul dividendelor
DPS	Dividend Per Share/Dividendul pe acțiune
EBIT	Earnings Before Interest and Taxes/Profit înainte de dobânzi și impozite
ELF	Efectul de Levier Financiar
EPS	Earnings Per Share/Profitul net pe acțiune
EVA	Economic Value Added/ Valoarea adăugată economică
FASB	Comisia Standardelor Financiar-Contabile
GAAP	Principiile de contabilitate general acceptate
IASB	Comisia Standardelor Internaționale de Contabilitate
IFRS	Standardele Internaționale de Raportare Financiară
LF	Levierul financiar
MVA	Market Value Added/Valoarea adăugată de piață
OMFP	Ordinul Ministrului Finanțelor Publice

CAPITOLUL 1

DELIMITĂRI CONCEPTUALE PRIVIND NOȚIUNEA DE PERFORMANȚĂ ȘI INTERDEPENDENȚELE ACESTEIA CU RENTABILITATEA ȘI PROFITABILITATEA

La nivel generic, atunci când ne referim la performanță, indiferent de contextul utilizării termenului, aceasta este asociată aproape instantaneu la nivel subconștient cu un rezultat pozitiv al unei acțiuni sau cu o activitate soldată cu succes. În pofida conotației sale vădit pozitive, termenul de „performanță” cunoaște o multitudine de definiții și portretizări, depinzând inevitabil de domeniul și contextul în care este utilizat.

O consultare a Dicționarului Explicativ al Limbii Române ne relevă originea termenului ca provenind din limba franceză „performance”, respectiv, limba engleză „to perform” – a împlini și definește performanța drept „un rezultat deosebit de bun obținut de cineva într-o întrecere sportivă”, „realizare deosebită într-un domeniu de activitate” sau „cel mai bun rezultat obținut de un sistem tehnic, de o mașină sau aparat”. Modalitatea de expunere a performanței de către Dicționarul Explicativ al Limbii Române pune în evidență primele domenii în care termenul a fost utilizat, cele ale mecanicii și sportului. De-a lungul timpului, sensurile și aplicabilitatea conceptului de performanță au fost extinse și în alte domenii ale activității umane, ca expresie sintetică a obținerii unor rezultate foarte bune.

În fapt, noțiunea de performanță sau conceptul de a fi performant capătă însemnătate numai prin prisma comparației

cu un etalon sau cu alți subiecți care derulează activitatea în cauză. Spre exemplu, referitor la performanța unei întreprinderi, rentabilitatea economică obținută este de 10%. Luată ca atare, valoarea nu poate indica dacă întreprinderea a obținut sau nu performanță. În acest sens, ea trebuie comparată fie cu media sectorului de activitate în care operează compania, fie cu valorile înregistrate de concurenți, fie cu nivelul obținut de întreprinderea în cauză în anii precedenți. Cu alte cuvinte, „același rezultat poate fi considerat o bună performanță dacă etalonul este modest sau o proastă performanță dacă etalonul este unul ambițios”¹.

Având în vedere aceste aspecte, putem defini *performanța ca fiind efectul superior al unui efort susținut, rezultat din comparația cu un etalon referențial spațial sau temporal, fixat în concordanță cu specificul activității a cărei performanță este evaluată.*

La nivelul entității economice, noțiunea de performanță privește o multitudine de forme de manifestare a progresului înregistrat de aceasta în urma desfășurării activității sale economice și financiare. În acest context, nu apare deloc surprinzător că literatura de specialitate nu oferă o viziune unitară asupra acestui concept, atribuindu-i fie o sferă de cuprindere generală, dificil de cuantificat, fie una particulară, grefată pe surprinderea doar a anumitor laturi ale sale. Astfel, M.Porter considera performanța întreprinderii ca funcție directă a evoluției competitorilor săi susținând că „baza fundamentală a unei performanțe peste medie pe termen lung este avantajul

---

¹ Burlaud A., Eglem J.Y., Mykita P., Dictionnaire de gestion:comptabilite, finance, controle, Paris: Foucher, 1995.

competitiv sustenabil”², avantaj manifestat, în principal, sub două forme: cost redus sau diferențiere.

Alți autori privesc performanța drept rezultanta unică a activității interne a întreprinderii, fără a o conecta cu mediul exterior, considerând că „principiile analizei performanței constau în măsurarea rezultatelor contabile și financiare, evaluarea nivelului și a volatilității lor”³. Practic, performanța este asimilată efectului combinat pe care o întreprindere îl obține ca urmare a eficientizării activității sale.

O viziune mai amplă asupra performanței este oferită de E. Helfert, în opinia căruia „când dorim să evaluăm performanța unei afaceri căutăm modalități prin care să măsurăm consecințele financiare și cele economice ale deciziilor manageriale istorice, referitoare la investiții, operațiuni și finanțare”⁴. Tot într-o abordare orientată strategic A. Bourguignon definește performanța ca fiind „realizarea obiectivelor organizaționale, indiferent de natura și varietatea lor”⁵.

În spiritul acestor viziuni putem considera *performanța drept expresie a plus valorii aduse de întreprindere ca efect al aplicării diferitelor strategii propuse la nivel organizațional, urmare a eficienței actului managerial și a satisfacerii așteptărilor tuturor partenerilor săi.*

---

² Porter M., Competitive advantage: creating and sustaining superior performance, New York: Free Press, 1985 p.11.

³ Cohen E., Gestion Financiere De L’Entreprise Et Developpement Financier, EDICEF, 1991, p.71.

⁴ Helfert E., Tehnici de analiză financiară: ghid pentru crearea valorii, Editura BMT, București, 2006, p.111.

⁵ Bourguignon A., Performance et controle de gestion in Encyclopedie de comptabilite, controle de gestion et audit, Economica, Paris, 2000, p.934.

Într-o altă conceptualizare, doi renumiți autori, M. Niculescu și G. Lavalette conferă performanței valențele unui echilibru dintre eficiență și eficacitate, întrucât „performanța este o stare de competitivitate a întreprinderii, atinsă printr-un nivel de productivitate și eficacitate care-i asigură o prezență durabilă pe piață”⁶. Cu alte cuvinte, *performanța nu are un caracter stabil în timp, constituind, de fapt, rezultanta optimizării raportului cost-valoare ale cărui valori ideale sunt marcate de volatilitate, în funcție de gradul de competitivitate a întreprinderii în raport cu concurenții săi direcți pe piață*. De fapt, productivitatea reprezintă una din principalele forme ale eficienței, alături de rentabilitate și randament, eficiența constituindu-se, astfel, drept măsură a nivelului de îndeplinire a așteptărilor mediului intern al întreprinderii. Viziunea profesorilor Niculescu și Lavalette se prezintă, astfel, drept o extindere a sferei conceptului de performanță exprimată de B. Colasse, care consideră că aceasta poate fi indicată prin intermediul „creșterii, rentabilității, productivității sau randamentului”⁷. Aceștia acordă noi valențe performanței întreprinderii prin introducerea eficacității drept factor determinant al acesteia și de o importanță egală cu cea a eficienței. Această optică este împărtășită și de profesorul L. Bușe, care privește performanța drept „gradul în care o întreprindere reușește să satisfacă atât cerințele mediului intern cât și ale mediului extern, printr-o combinație optimă între eficiență și eficacitate”⁸. În acest context, eficacitatea apare

---

⁶ Niculescu M., Lavalette G., Strategii de creștere, Editura Economică, București, 1999, p.256.

⁷ Colasse B., L'analyse financière d'entreprise, La Decouverte, Paris, 1999, p.23.

⁸ Bușe L., Analiză economico-financiară, Editura Economică, București, 2005, p.136.

drept cel mai relevant indicator al gradului de satisfacere a exigențelor partenerilor externi ai întreprinderii, respectiv, ale salariaților, furnizorilor, clienților, creditorilor sau statului.

Completând sfera conceptuală a noțiunii de performanță, într-o accepțiune punctuală dar cuprinzătoare M. Achim și S. Borlea consideră că întreprinderea performantă este ”întreprinderea care creează valoare adăugată pentru acționarii săi, satisface cererea clienților, ține cont de opinia angajaților și protejează mediul înconjurător”⁹. *Consider că definiția oferita de Achim M. și Borlea S. surprinde într-un mod sintetic și totuși explicit esența performanței entității economice raportată la cerințele și problemele secolului 21, în contextul globalizării economiei mondiale.*

În urma studiului tuturor acestor lucrări de specialitate care abordează, într-o măsură mai mare sau mai mică, conceptul performanței economico-financiare, putem afirma că *înțelegerea, definirea și evaluarea acesteia se constituie într-un demers deloc facil, marcat puternic de subiectivismul individual, însă, cu toate acestea, absolut necesar bunei funcționări a oricărei entități economice.*

Astfel, sintetizând multitudinea aspectelor remarcate, concluzionăm că *performanța poate fi asimilată noțiunii de „exelență” ce reprezintă efectul combinat al unei serii de factori determinanți: eficiența și eficacitatea organizației, gradul de satisfacție a clienților, gradul de pregătire și specializare a personalului, calitatea sistemului managerial, și, nu în ultimul rând, reputația organizației și identitatea sa socială.* În cadrul demersului nostru științific, nu putem analiza conceptul de

---

⁹ Achim M.V., Borlea S.N., Analiza financiară actualizată cu prevederile IFRS, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2014, p. 245.

performanță fără a evidenția și relația de interdependență existentă între acesta și alte două noțiuni esențiale ale teoriei economico-financiare: rentabilitatea și profitabilitatea.

Astfel, în urma analizei riguroase a lucrărilor științifice din domeniu constatăm că în literatura de specialitate anglo-saxonă nu se realizează distincție între conceptele de rentabilitate și profitabilitate (fapt dovedit și de existența unui singur termen pentru acestea în limba engleză: profitability), pe când în literatura continentală (în speță cea franceză) și în cea românească diferențierile între cele două noțiuni sunt multiple.

Astfel, din sfera literaturii anglo-saxone, C. H. Gibson definește succint profitabilitatea drept „capacitatea companiei de a genera câștiguri”¹⁰ în timp ce G. Friedlob și L. Schleifer consideră că „pentru a avea succes, o companie trebuie să fie profitabilă pe termen lung”¹¹. Sfera profitabilității este extinsă de specialiștii E. Brigham, L. Gapenski și M. Ehrhardt pentru care aceasta constituie „rezultatul net al diverselor politici și decizii manageriale iar ratele de profitabilitate reprezintă rezultatul operațional net al efectelor combinate ale lichidității, managementului activelor și managementului datoriilor”¹². Observăm, așadar, că în această optică *profitabilitatea apare drept rezultată a eficienței derulării actului managerial, administratorii întreprinderii fiind singurii responsabili, prin mișcările tactice aplicate, pentru cât de profitabilă devine compania pe care o conduc.*

---

¹⁰ Gibson C.H., Financial Statement Analysis, 12th Edition, South-Western, Cengage Learning, 2011, p.301.

¹¹ Friedlob G.T., Schleifer L., Essentials of Financial Analysis. Hoboken, New Jersey: John Wiley & Sons, 2003, p.69.

¹² Brigham, E.F., Gapenski, L.C., Ehrhardt, M.C., Financial Management, Theory and Practice. Ninth Edition. Florida: The Dryden Press, 1999, p.81.

În cadrul unei analize a interpretărilor IFRS¹³ H.V Greuning, D. Scott și S. Terblanche consideră indicatorii de profitabilitate drept „un indiciu al modului în care marjele de profit ale unei societăți sunt asociate vânzărilor, capitalului mediu și capitalului propriu mediu”¹⁴. Putem afirma că, *prin intermediul acestei abordări simbioza conceptelor de profitabilitate și rentabilitate prezentă în literatura anglo-saxonă devine cu atât mai evidentă cu cât profitabilitatea întreprinderii este constituită și ca expresie a eficienței capitalului, propriu sau total, ce a fost avansat în derularea activității sale economice.*

Așa cum menționam anterior, în literatura de specialitate din România există, de cele mai multe ori, o delimitare clară a noțiunilor de rentabilitate și profitabilitate, în funcție de modalitatea de exprimare a acestora.

Astfel, atât rentabilitatea cât și profitabilitatea se pot constitui în manieră absolută sau relativă, întrucât „așa cum profitul este considerat a fi expresia absolută a evoluției real pozitive a unei companii, rentabilitatea este privită drept expresia relativă a acestui fenomen”¹⁵. De fapt, este tocmai această exprimare relativă a celor două noțiuni care face posibilă distincția fără echivoc între rentabilitate și profitabilitate. Pe de o parte, ratele de rentabilitate se construiesc prin raportarea „diferitelor forme de exprimare a profitului la indicatori care exprimă efortul depus de societate pentru asigurarea condițiilor

---

¹³ Standardele Internaționale de Raportare Financiară – International Financial Reporting Standards.

¹⁴ Greuning H.V., Scott D., Terblanche S., International Financial Reporting Standards-Practical Guide, Sixth Edition. București, Editura Irecson, 2011, p.65.

¹⁵ Andronic B.C., Performanța firmei, Editura Polirom, Iași, 2000, p.34.

de desfășurare a activității”¹⁶. În spiritul acestei afirmații includem în rândul ratelor de rentabilitate diferitele forme de exprimare ale ratei rentabilității economice, ratei rentabilității financiare și ratei rentabilității resurselor consumate întrucât reflectă eficiența activității prin raportarea efectelor financiare la eforturile implicate. Pe de altă parte, *ratele de profitabilitate se exprimă sub formă de raport efect-efect, respectiv, între un indicator care exprimă rezultate de natura profitului și o mărime a fluxurilor de intrare*. Din aceste rațiuni, *considerăm drept rate de profitabilitate sau rate „de marjă” ratele de profitabilitate comercială, ca mărimi de expresie a competitivității produselor firmei reflectată îndeosebi prin politica de prețuri condusă de aceasta*. Importanța determinării ratelor de marjă este recunoscută de literatura de specialitate, întrucât “analiza profitabilității la nivelul firmei are drept scop două obiective esențiale: determinarea nivelului de profitabilitate și stabilirea marjelor de profitabilitate¹⁷”. Caracteristicile și modalitatea de construcție a ratelor de rentabilitate și profitabilitate comportă abordări mult mai ample, însă adâncirea problematicii aferentă acestor indicatori o vom trata ulterior.

Chiar dacă un număr însemnat al specialiștilor din țara noastră au aderat la viziunile literaturii continentale în ceea ce privește distincția efectuată între rentabilitate și profitabilitate, mulți dintre aceștia plasează rentabilitatea în centrul sferei de abordare a performanțelor întreprinderii. Astfel, în viziunea profesorilor V. Robu și N. Georgescu rentabilitatea reprezintă

---

¹⁶ Buglea A., Lala Popa I., *Analiză economico-financiară*, Editura Mirton, Timișoara, 2009, p.141.

¹⁷ Duran V., Cozac A., Duran D., *Analiză economico-financiară. Teorie și practică*, vol.II, Editura Eurostampa, Timișoara, 2005, p.135.

„capacitatea unei întreprinderi de a obține profit prin utilizarea factorilor de producție și a capitalurilor, indiferent de proveniența acestora”¹⁸. O interpretare similară este oferită și de A. Gheorghiu care echivalează rentabilitatea cu „capacitatea de a aduce profit, oglindind într-o formă sintetică eficiența întregii activități economice a întreprinderii”¹⁹. Principiul evaluării rentabilității unei întreprinderi prin prisma abilității acesteia de a înregistra profit este cel care definește și viziunea lui L. Bușe, întrucât rentabilitatea presupune „obținerea unor venituri, în urma vânzării și încasării producției fabricate, mai mari decât cheltuielile efectuate cu realizarea acesteia”²⁰. În plus, autorul face distincție între rentabilitatea redată cu ajutorul indicatorilor absoluți, ce exprimă rezultatele obținute de întreprindere la diferite niveluri ale activității sale și rentabilitatea în mărime relativă, sub forma ratelor de rentabilitate. Astfel, rata rentabilității este privită drept unul dintre cei mai importanți indicatori de apreciere a eficienței generale ce caracterizează activitatea unei întreprinderi deoarece „reflectă rezultatele obținute din activitatea desfășurată în urma parcurgerii întregului circuit economic: aprovizionare, producție și desfacere”²¹.

Rolul rentabilității este extins de către M. Petcu până la valoarea nou creată de întreprindere pentru proprietarii săi, considerând că rentabilitatea este prezentă doar „în măsura în care există și posibilitatea de a utiliza resursele

---

¹⁸ Robu V., Georgescu N., *Analiză economico-financiară*, Editura Omnia Uni, Brașov, 2000, p.190.

¹⁹ Gheorghiu A., *Analiza economico-financiară la nivel microeconomic*, Editura Economică, București, 2004, p.195.

²⁰ Bușe L. (op.cit), p.244.

²¹ Idem p.279.

astfel încât produsul obținut pe seama lor să aibă o valoare economică superioară celei obținute prin însumarea valorii resurselor consumate”²².

Ca urmare a studiului multitudinii de lucrări de specialitate amintite, ne exprimăm opinia că, *similar performanței, dar într-o mai mică măsură decât aceasta, nici rentabilitatea nu beneficiază de o conceptualizare lipsită de incertitudine în cadrul literaturii științifice, fiindu-i pus adesea semnul de echivalență cu profitabilitatea.*

Astfel, în opinia noastră *rentabilitatea reprezintă forma de exprimare sintetică a eficienței activității derulate de întreprindere ca urmare a antrenării în procesul de producție a capitalului obținut din surse proprii sau împrumutate, constituindu-se totodată într-un bun indicator al potențialului entității de a crea plusvaloare pentru acționarii săi. Pe de alta parte, putem concluziona că profitabilitatea se prezintă drept expresia gradului de competitivitate a produselor întreprinderii, reflectată îndeosebi prin politica de prețuri condusă de aceasta, printr-o raportare permanentă la nevoile consumatorilor și prin monitorizarea atentă a concurenței.*

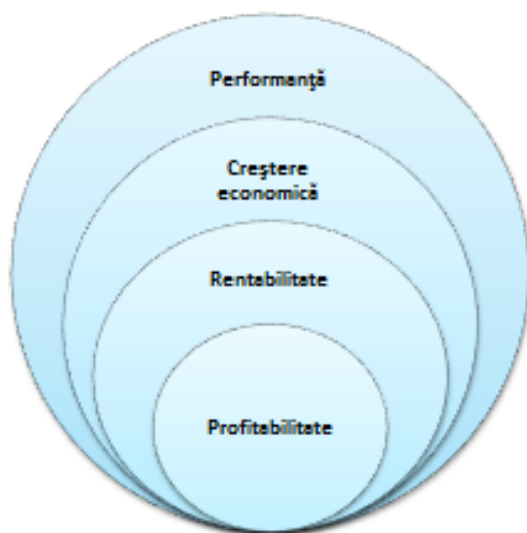
În ceea ce privește legătura de cauzalitate existentă între concepțele de profitabilitate, rentabilitate și performanță, considerăm necesară expunerea acestora prin introducerea în cadrul relației a noțiunii de “creștere economică”. Astfel, dacă din punct de vedere macroeconomic creșterea economică este asimilată unei creșteri a veniturilor pe cap de locuitor, “îmbunătățind standardul de viață și contribuind la diminuarea

---

²² Petcu M., Analiza economico-financiară a întreprinderii: Probleme, Abordări, Metode, Aplicații, Ediția a doua, Editura Economică, București, 2009, p.313.

sărăciei la scară globală”²³, la nivel microeconomic aceasta se constituie într-un indicator al bogăției create de întreprindere, în condițiile asumării de către aceasta a tuturor responsabilităților sale sociale. Cu alte cuvinte, putem afirma că *o companie înregistrează creștere economică atunci când reușește să maximizeze averea proprietarilor săi simultan cu îndeplinirea așteptărilor salariaților, satisfacerea nevoilor consumatorilor și protecția mediului ambiant*. În acest context, sintetizăm relația de incluziune a profitabilității, rentabilității, creșterii și performanței prin intermediul figurii de mai jos:

Figura nr.1.1. Relația profitabilitate – rentabilitate - creștere economică - performanță

Sursa: prelucrările autoarei

---

²³ Hess P.N., Economic Growth and Sustainable Development, Routledge, New York, 2013, p.3.

Astfel, apreciem că o întreprindere nu poate fi considerată performantă în lipsa obținerii creșterii economice și a plusului de valoare așteptat de proprietarii săi. De asemenea, este evident că nu orice activitate care se derulează în condiții de rentabilitate înregistrează și o creștere economică însă orice entitate care reușește să își crească valoarea de la o perioadă la alta reflectă derularea unei activități rentabile. Nu în ultimul rând, pentru a putea caracteriza întreprinderea în sine sau activitatea economică a acesteia drept purtătoare de rentabilitate, aceasta trebuie să fie în primul rând profitabilă, respectiv, să genereze un câștig ridicat în condițiile unei competitivități sporite pe piață.